

же да слѣза слѣдъ нея. Де ли е отишла ? Де ли е излѣзла ?

Любенъ. (като търси Клодина и зема Г. Дандена за Клодина.)

Де си ти, Клодинке ? Ахъ ! ето та. Вѣрвай а, господаратъ ти е много вшютливо облеченъ ; и намирамъ това толкозъ смѣшно, като и завчерашните удари господарката ти казва, че той хърка, по това време, като всичките дияволи ; а той незнае че г-нь Виконтъ е заедно съ нея, въ времето когато той спи. Бихъ желалъ да знамъ какво сжнува той сега. Много смѣшно пѣщо. Казватъ сжщо че е много завистливъ за жена си ? Той е единъ безразсѣдникъ, на г-нь Виконтъ да му отдава толкозъ честь. Ти не казвашъ нищо, Клодинке ? Хайде да ги послѣдваме ; и дай ми ржчицата си да я цалуна, Ахъ ! Колко е сладка ! като че ѣмъ захаръ. (на г. Данденъ, когото вѣрва още че е Клодина, който го отблжсва силно.) Вѣрвай бога ! Ето ти една ржчица която е малко дебелчка.

Г. ДАНДЕНЪ.

Кой е тамъ ?

ЛЮБЕНЪ.

Никой.

Г. ДАНДЕНЪ.

Бѣга, и ма оставя извѣстенъ отъ новата по